

ПОГУБЕНИ

UNDONE

Copyright © 2009 by Karin Slaughter

© Коста Сивов, *превод от английски*

© Живко Петров, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2021

ISBN: 978-954-28-3593-6

КАРИН СЛОТЪР

ПОГУБЕНИ

Превод от английски
Коста Сивов

 ciela

*На читателите ми...
Благодаря ви за доверието.*

ПРОЛОГ

ДНЕС СЕ НАВЪРШВАХА ЧЕТИРЕСЕТ ГОДИНИ ОТ СВАТЪБАТА ИМ, но Джудит имаше чувството, че все още не познава добре Хенри. Четиресет години му готви, глади му ризите и спа в леглото му, но съпругът ѝ си оставаше мистерия за нея. Вероятно точно това я караше да продължава да върши тези неща, без да се оплаква. Щом дори след четиресет години все още успяваше да задържи вниманието ѝ, заслужаваше подобно отношение.

Джудит свали прозореца си, за да пусне малко хладен пролетен въздух в колата. Даунтаун Атланта беше само на трийсет минути път с кола, но тук, в Кониърс, все още се срещаха райони с незастроена земя и дори няколко малки ферми. Мястото беше спокойно, а градската част – достатъчно далеч, за да може човек да се наслади на тишината и спокойствието. Джудит въздъхна, когато зърна градските небостъргачи в далечината. *Там е домът ни*, помисли си тя.

За своя изненада вече считаше Атланта за свой дом. Досега бяха живели в малки градчета, дори на село. Предпочиташе отворените пространства пред бетона на града, но все пак беше приятно домът им да е на толкова централно място, че да може да прескочи до магазина на ъгъла пеша или до уютното кафене, когато ѝ се прииска.

Някои дни минаваха, без дори да ѝ се наложи да се качи в колата – това беше един живот, за който дори не бе мечтала преди десет години. Хенри се чувстваше по същия начин. Раменете му подскачаха към ушите му, докато съредоточено управляваше буика по един тесен селски път.

След десетилетия шофиране по почти всяка магистрала и шосе в страната съпругът ѝ инстинктивно познаваше всички малки, заобиколни и кратки пътища.

Джудит му имаше доверие, че ще ги прибере благополучно у дома. Беше се отпуснала на седалката си и се върнаше унесено през прозореца. Погледът ѝ се размазваше и дърветата край пътя ѝ заприличваха на гъста гора. Пътуваха до Конийърс поне веднъж седмично и всеки път имаше чувството, че вижда нещо ново – някоя малка къща, която не беше забелязала досега, или мост, по който бе минавала много пъти, но не му бе обръщала внимание. Такъв беше животът. Не забелязваш нещата, които те подминават, ако не забавиш малко, за да се огледаш.

Прибираха се от празненството по случай годишнината им, организирано от сина им Том. Е, по-скоро съпругата му беше свършила цялата работа, тъй като тя ръководеше живота му и участваше в него като главна асистентка, домакиня, детегледачка, готвачка и разбира се, любовница. Том се оказа една много приятна изненада, защото раждането му бе събитие, за което лекарите ги уверяваха, че няма как да се състои. Джудит обикна всичко в сина им от мига, в който се появи на бял свят, прие го като дар, който щеше да цени с цялото си сърце и душа. Беше направила всичко за него. Сега Том бе прехвърлил трийсетте години и продължаваше да изпитва огромна нужда някой да го обгрижва. Вероятно Джудит беше прекалено сервилна съпруга и майка, защото синът им се бе превърнал в мъж, който имаше нужда – и очакваше – съпругата му да върши всичко за него.

Джудит определено не се беше превърнала в робиня на Хенри. Двамата се ожениха през 1969 година – един период, в който жените започваха да имат различни интереси от приготвянето на перфектно печено говеждо и откриването на най-добрия метод за премахване на петна от килима. От самото начало беше твърдо решена да

направи живота си колкото се може по-интересен. Стана доброволка в училището на Том и в местния приют. Спомогна за създаването на група за рециклиране в квартала. След като синът ѝ порасна, започна работа като счетоводителка в една фирма и се записа в отбора по бягане на църквата, за да тренира за предстоящите маратони. Този активен живот коренно се различаваше от живота на майка ѝ – една жена, която към края си беше толкова премазана от отглеждането на девет деца, толкова изтощена от задълженията си на фермерска съпруга, че през някои дни бе прекалено депресирана дори за да говори.

Въпреки всичко това Джудит не можеше да отрече, че в ранните години от живота си също беше типична за времето си жена. Срамуваше се от факта, че бе сред онези момичета, които отидоха да учат в колеж специално за да си намерят съпруг. Беше израснала близо до Скрантън, Пенсилвания. Градът ѝ бе толкова малък, че дори не бе заслужил да бъде отбелязан с точка на картата. Единствените свободни мъже там бяха фермери, които въобще не се интересуваха от нея. Джудит не ги винеше. Огледалото не лъжеше. Тя бе закръглена, зъбата и грозновата и това доста успешно ги отказваше да я пожелаят за съпруга. Не биваше да забравя и баща си, който бе строг и дисциплиниран човек. Никой мъж с всичкия си не би го избрал за свой тъст, не и в замяна на едно зъбато и приличащо на праскова момиче, което нямаше никакви заложби във фермерството.

Джудит беше черната овца на семейството, която не се вписваше сред другите. Четеше прекалено много. Мразеше фермерската работа. Дори като малка не беше привлечена от животните и не желаше да отговаря за храненето им и грижата за тях. Родителите ѝ не изпратиха никое от другите си деца да учи за висше. Двама от братята ѝ се отказаха от ученето в девети клас, а една от по-големите ѝ сестри се омъжи набързо и роди първото си дете след се-

дем месеца. Не че някой си направи труда да смята. Майка ѝ, чието любимо занимание беше да отрича очевидното, твърдеше до сетния си час, че първият ѝ внук не е дебел, а просто е с едър кокал... още от бебе. За щастие, баща ѝ отрано усети накъде духа вятърът, що се отнасяше до нея, средната му дъщеря. След като не успя да ѝ уреди брак с някое от местните момчета, които не я намираха дори за малко привлекателна, реши да я прати в библейски колеж, който не беше просто последният, а единственият ѝ шанс да се задоми.

На шестгодишна възраст, докато бягаше след един трактор, Джудит беше уцелена в окото от летящ камък. От този момент насетне винаги носеше очила. Те ѝ придаваха интелигентен вид в очите на хората, но всъщност не беше така. Да, тя обичаше да чете, но предпочиташе долнопробни романи пред сериозна литература. И все пак я смятаха за зубрач. Какво беше онова, което ѝ повтаряха постоянно? „Мъжете не си падат по жени с очила.“ Затова се изненада – шокира се дори, когато през първия ѝ ден в колежа, по време на първия ѝ час, асистентът ѝ намигна.

Джудит си помисли, че му е влязло нещо в окото, но когато след часа Хенри Колдфийлд я дръпна на една страна и я попита дали иска да отидат до дрогерията, за да изпият по едно безалкохолно, не остана никакво място за съмнение какви бяха намеренията му. Очевидно намигането беше началото и краят на настъпателността му. Хенри бе много срамежлив човек. Това беше странно предвид по-късната му кариера на изключително успешен продавач в една компания за производство на алкохол – работа, която продължаваше да мрази до дъното на душата си дори три години след пенсия.

Джудит предполагаше, че способността на съпруга ѝ да се вписва навсякъде, произлизаше от факта, че беше син на армейски полковник – в детството му се бяха местили често и рядко бяха оставали в една база за повече от

няколко години. Тя не се влюби страстно в него от пръв поглед – любовта дойде по-късно. Първоначално просто беше трогната, че е привлечен от нея. Това беше нещо ново за прасковата от Скрантън, чиято философия – противно на тази на Маркс (на Граучо, а не на Карл) – повеляваше да се присъедини към всеки клуб, който я желае за член.

Хенри беше клуб сам по себе си. Той не бе красив, но не бе и грозен, не бе особено разговорлив, но не можеше да се определи и като мълчалив. С чинно разделената си на път коса и правилния си говор спокойно можеше да мине за обикновен човек. Точно така щеше да го опише Джудит в едно писмо до по-голямата си сестра. В общи линии отговорът на Роза гласеше: „Е, предполагам, че това е най-доброто, на което можеш да се надяваш“. Причината за държанието ѝ вероятно се криеше в третата ѝ бременност и във факта, че второто ѝ дете все още беше в пелени. Джудит обаче никога не ѝ прости обидата – не към нея, а към Хенри. Щом Роза не можеше да види колко специален е той, то вината беше нейна, че не се изразяваше достатъчно ясно. Хенри беше толкова колоритен, че нямаше как да го опише с обикновени думи на лист хартия. Вероятно така беше най-добре. Неприятната забележка на Роза ѝ осигури оправдание да се откъсне от семейството си и да се отдаде на този намигащ, интровертен странник с променлив нрав.

Хенри беше едновременно срамежлив и общителен, ала това бе само една от многото дихотомии, които Джудит бе забелязала в съпруга си през годините. Той се ужасяваше от височини, но си беше извадил свидетелство за любител пилот като тийнейджър. Продаваше алкохол, но не пиеше. Беше домошар, но бе прекарал по-голямата част от съзнателния си живот на път из Северозапада, а по-късно и из Средния запад, тъй като повишенията му постоянно ги принуждаваха да се местят в страната, както армията бе принуждавала баща му, докато растял. Изглежда, животът го караше да прави все неща, които не обичаше.

Въпреки това често казваше на Джудит, че компанията ѝ е единственото нещо, на което продължава искрено да се наслаждава.

Четиресет години и толкова много изненади.

За съжаление, Том не криеше подобни изненади за съпругата си. Докато той растеше, Хенри бе по пътищата по три седмици от четири и родителските му напъни не бяха сред най-успешните моменти в живота му. Синът им стана същият като баща си – стриктен, непреклонен, свое-нравен.

Имаше още нещо. Джудит не знаеше къде се крие причината за него – може би в това, че Хенри приемаше работата си като задължение към семейството си, а не като своя страст, или защото не обичаше да е толкова дълго време далеч от дома, но като че ли всеки път, в който разговаряше със сина им, в тона му се усещаше едно скрито напрежение: *Не прави същите грешки като мен. Не попадай в капана на работа, която ненавиждаш. Не прави компромис с убежденията си само за да осигуриш хляб на масата.* Единственият му добър съвет към момчето беше да се ожени за добра жена. На Джудит ѝ се искаше да бе малко по-конкретен. И не толкова твърд.

Защо мъжете бяха толкова взискателни към синовете си? Може би защото искаха от тях да успеят там, където те се бяха провалили. В началото на бременността си Джудит често се сгряваше с мисълта, че може да имат момиче, но веднага след това я разкъсваше хлад. На едно младо момиче щеше постоянно да му се налага да се изправя срещу майка си, срещу целия свят, да преживее същото като нея. Това донякъде ѝ помагаше да разбере желанието на Хенри синът им да се справи по-добре, да бъде по-добър човек и да има всичко, което пожелае, че и повече.

Том определено беше успял на работното си място, но онази заклетата домакиня, съпругата му, бе пълно разочарование. Всеки път, в който Джудит видеше снаха си, искаше

да ѝ каже да стои по-изправено, да казва онова, което ѝ е на ума, и да има малко повече кураж, за бога. Преди две седмици една от доброволките в църквата беше споменала, че мъжете се женели за майките си. Джудит не оспори твърдението ѝ, но не беше съгласна, че споделя каквато и да било прилика със съпругата на сина си. Внуците ѝ бяха единствената причина да се среща със снаха си, иначе не би имала нищо против никога повече да не я вижда.

В крайна сметка внуците им бяха единствената причина да се преместят в Атланта. Двамата с Хенри се бяха откъснали от пенсионерския си живот в Аризона и бяха прекосили три хиляди километра, за да дойдат да живеят в този горещ град с постоянния му смог и гангстерски убийства, за да са по-близо до две от най-глезените и неблагодарни малки създания от тази страна на Апалахия.

Джудит погледна Хенри, който барабанеше с пръсти по волана и си тананикаше фалшиво, докато шофираше. Рядко говореха за внуците си, при това винаги с добро, защото, ако си кажеха открито нещата, щяха да осъзнаят, че не ги харесват особено... и какво щяха да постигнат с това? Животът им се преобърна с главата надолу заради две малки създания на безглутенова диета, с фиксиран час за лягане и игри по график, но само с „инакомислещи деца с цели като техните“.

Според Джудит единствената цел на внуците им засега беше да са център на внимание. И накъдето и да се обърнеше в днешно време, срещаше инакомислещи и егоистични хлапета. Снаха ѝ смяташе обаче, че са почти невъзможни за откриване. Не беше ли целият смисъл на детството да си егоистичен? И не беше ли работа на родителите да изкоренят това от теб? Със сигурност не беше на бабите и дядовците.

Когато веднъж малкият Марк разля непастьоризирания си сок на панталоните на Хенри, а Лили изяде всички шоколадови бонбони от дамската чанта на Джудит и ѝ за-

прилича на една бездомна жена от приюта, която така се бе надрусала с метамфетамини, че се подмокри, двамата с Хенри просто се усмихнаха – ухилиха се дори, сякаш това бяха едни чудесни малки странности, които децата скоро щяха да израстат.

Това „скоро“ така и не идваше и сега, когато внуците им приближаваха седем и девет години, Джудит започваше да губи вяра, че един ден ще се превърнат в учтиви и прекрасни млади хора, които не изпитват нужда постоянно да прекъсват разговорите на възрастните, да бягат из къщата и да пицят толкова силно, че животните в съседните щати да започнат да вият. Утешаваше се единствено с факта, че Том ги водеше на църква всяка неделя. Тя, разбира се, желаше внуците ѝ да бъдат вярващи християни, но най-важно беше да научат уроците от неделното училище. *Почитай баща си и майка си. Отнасяй се с другите така, както искаш те да се отнасят с теб. Не си мисли, че ще си пропилен живота, че скоро ще прекъснеш училище и ще отидеш да живееш при баба си и дядо си.*

– Хей! – излая Хенри, когато една кола в насрещното платно прелетя толкова близо до тях, че буйкът се разклати на гумите си. – Хлапета – измърмори той и стисна по-здраво волана.

Колкото повече се доближаваше до седемдесетте, толкова повече Хенри заприличваше на сърдито старче. Понякога това се струваше очарователно на Джудит. Друг път се чудеше колко време ще мине, преди да започне да размахва юмрук във въздуха и да вини „хлапетата“ за всички злини на света. Възрастта на тези така наречени хлапета варираше от четири до четиресет години, а раздразнението му нарастваше експоненциално, когато ги хванеше да правят нещо, което някога самият той бе правил, но вече не толерираше. Джудит се опасяваше от деня, в който щяха да му вземат свидетелството за пилот. Това вероятно щеше да стане доста по-рано от очакваното, като се имаха пред-

вид резултатите от последния му преглед при кардиолога. Сърцето му беше една от причините да се пенсионира в Аризона, където нямаше сняг за ринене и ливада за поддържане.

– Струва ми се, че ще вали – предположи Джудит.

Хенри изви врат, за да погледне облаците.

– Подходяща вечер да си започна книгата – каза тя и се усмихна. Хенри ѝ подари дебел исторически роман за годишнината им. Нейният подарък беше нова хладилна чанта, с която да ходи на голф игрището.

Джудит присви очи и си каза, че трябва да си запази час за преглед. Самата тя не бе далеч от седемдесетте и зрението ѝ се влошаваше с всяка изминала година. Сумракът не ѝ се отразяваше добре и обектите в далечината се размазваха. Примига няколко пъти, за да се увери, че на пътя наистина има нещо, и едва успя да отвори уста, за да предупреди Хенри, когато животното изскочи пред тях.

– Джуд! – изкрещя съпругът ѝ и изстреля едната си ръка пред гърдите ѝ, а с другата завъртя рязко волана наляво в опит да избегне бедното създание. Джудит се замисли – във възможно най-неподходящия момент, колко истински бяха филмите. Всичко се забави и времето запълзя, все едно всяка секунда продължаваше цяла вечност. Тя усети силната ръка на Хенри на гърдите си и как предпазният колан се впи в хълбоците ѝ. Главата ѝ политна и се удари във вратата, когато колата рязко се изви на една страна. Животното се блъсна в предното стъкло, прелетя през покрива и накрая падна на багажника. Едва когато колата спря след 180-градусовото завъртане, Джудит осъзна, че е чула ударите заедно с пронизителен писък, който продължаваше да излиза от собствената ѝ уста. Явно беше изпаднала в шок, защото съпругът ѝ извика няколко пъти „Джудит! Джудит!“, преди тя да спре да пиши.

Хенри я стискаше здраво за ръката и болката се разли-

ваше към рамото ѝ. Тя погали опакото на ръката му.

– Добре съм! Добре съм! – побърза да го увери.

Очилата ѝ се бяха килнали на една страна, а зрението ѝ се бе размазало още повече. Опипа главата си и пръстите ѝ се намокриха. Целите бяха в кръв.

– Май ударихме елен или... – Хенри закри уста с ръка и млъкна. Изглеждаше спокоен, ако не се броеше бързото движение на гърдите му, докато се опитваше да си поеме въздух. Въздушната възглавница се беше отворила. По лицето му бе полепнал фин бял прах.

Джудит затаи дъх, когато се огледа. Предното стъкло приличаше на опръскано от проливен кървав дъжд.

Хенри отвори вратата, но не слезе от колата. Джудит си свали очилата, за да си избърше очите. Двете бифокални стъкла бяха напукани, като долната част на дясното липсваше. Едва сега забеляза, че ръцете ѝ треперят. Хенри слезе от колата. Тя отново си сложи очилата и го последва.

Създанието беше проснато на пътя, а краката му помръдваха едва. Джудит изпитваше болка в главата от удара във вратата. Навярно очите ѝ бяха пълни с кръв. Нямаше друго обяснение на въпроса защо от животното, което определено беше елен, се подаваха белите крака на жена.

– О, мили боже – прошепна Хенри. – Това е... Джудит... Това е...

Джудит чу кола зад себе си. Гумите изпищяха върху асфалта. Отвориха се и се затвориха врати. Двама мъже се присъединиха към тях на пътя, като единият бягаше към животното.

Той изкрещя „Обадете се на 911“ и клекна до тялото. Джудит се приближи до него. Краката помръднаха отново... тези перфектни женски крака. Жената беше чисто гола. Бедрата ѝ бяха в тъмни синини. Стари синини. По краката ѝ беше засъхнала кръв. По тялото ѝ имаше тънък слой в цвят бордо, а от една рана отстрани се подаваше кост. Джудит погледна лицето ѝ. Носът ѝ беше изкривен

на една страна. Очите ѝ бяха подути, а устните напукани и наранени. Тъмната ѝ коса беше сплътстена от кръв, която се събираше около главата ѝ като ореол.

Джудит се приближи още повече до нея, неспособна да спре – изведнъж се беше превърнала във воайор, след като цял живот учтиво бе извърщала поглед. Под краката ѝ изхрущяха стъкла и очите на жената рязко се отвориха. Бяха изпълнени с паника. Погледът ѝ, замаян и безжизнен, се зарея нанякъде. Очите ѝ отново се затвориха. Джудит я побиха тръпки. Все едно нещо я полази по гърба.

– Мили боже – измърмори Хенри, сякаш започваше молитва. Джудит се обърна и видя, че съпругът ѝ е притиснал с ръка сърцето си. Пръстите му бяха побелели. Беше се ококорил срещу жената като човек, на когото не му е добре. – Как се случи това? – прошепна той, с изкривено от ужас лице. – Как, за бога, се случи това?